

Beeld Manah Depauw, tekst Elke Van Campenhout

Het is in gesloten kamers dat fantasieën tot leven komen. In de knusse ingewanden van een huis, de deur veilig gesloten voor de buitenwereld. Daar staat de sofa, en het schrijn van bebloede hoofdjes, de televisie voor altijd in éénzelfde loop. De muren met bloemen behangen, de plastic rozen dolken uit het plafond. Op het bijzettafeltje liggen opengeslagen magazines. Langbenige vrouwen, de rok onbetamelijk hoog boven de knie geschoven. In gore detectiveverhaaltjes het antwoord op het zoete geweld van jonge meisjes. Door het piepgat in de mansarde kijken zij het leven binnen. Hun gedachten nog vol van het bed, al half in de wereld. De muren wijken stoffig terug voor elke aanraking. Het is muf binnen en altijd een beetje donker. Op het beeldscherm twee verkrampte figuren in dezelfde sofa van waaruit je hen gadeslaat. Hun plastic maskers

bovenop stuiptrekkende lijven. De kopjes trillend in hun handen. De koffie nooit gedronken. De vergetelheid van likeurpralines, lege wikkels op de vloer. En overal bloederige sporen. Zoals in die ene kamer lang geleden. Waar een man zeven vrouwen. Het is een volgestouwd schrijn. Van foto's, hertenkoppen, opgezette dieren. Een alledaagse vermomming voor dikke stroperige exotische fantasieën. Voor dieren met ogen op hun lijf, die knippen bij elke aanraking. Ergens boven is er een gesloten kastje. Een uitdagende strik die het geheim beschermt. Een uitnodiging die nooit mag worden aangenomen. Denk aan de gesloten kamer. Denk aan wat jonge meisjes nooit mogen zien. Boven het bed een alziend oog. Spiegeltjes op het plafond. Een hartvormig kussen en suikerzoete geurig landerige verlangens. Op de achtergrond klinkt een klijvende stem. ▶